

maatte gøre. Jeg skal gentage, hvad jeg har sagt andetteds, at jeg indrømmer, ligesom Ordføreren, at den kommunale Anbefaling maa komme med en vis Vægt, og at der maa tillægges den en vis Vægt, men man kan ikke stille Sagen saaledes, at det skal komme an paa Kommunerne, om der kan gives Indfødsret; et saadant Tillidsvotum kan Lovgivningsmagten ikke give Kommunerne. Dette er noksom markeret paa nærværende Forslag, saa at jeg ikke behøver at dvæle ved dette Punkt; at man særlig maa tillægge Kommunens Anbefaling en vis Vægt med Hensyn til de økonomiske Forhold, har den ærede Ordfører været enig i, hvorfor jeg heller ikke skal dvæle videre ved det. Da begge de ærede Talere have dvælet særlig ved Forholdet til svenske Underaatter, vil jeg gøre opmærksom paa, at for svenske Underaatter kræves ikke Indfødsret, for at de kunne komme under Fattigforsørgelse. Naar en svensk Underaat efter sit 21de Aar har opholdt sig her i 12 Aar, har han Ret til Fattigforsørgelse. Derfor maa de 12 Aar naturligvis dog spille en vis Rolle ogsaa ved Bedømmelsen af Indfødsretsspørgsmaalet. Hvad det kommer til at staa paa for den svenske Underaat er Alderdomsforsørgelsen. Har han været her i 12 Aar, har han Ret til Fattigforsørgelse, men Indfødsretten er en Betingelse for Alderdomsforsørgelsen, og det er naturligvis et Punkt, som bør overvejes, ganske særlig, da det er forudsat under Behandlingen af Alderdomsforsørgelsesloven, hvor dette Spørgsmaal var oppe, og hvor man med en bestemt Begrundelse og med Føje stillede Indfødsret som Bilskaar for Opnaaelse af Alderdomsforsørgelse. Altsaa for de flestes Vedkommende er Spørgsmaalet om Indfødsret ikke et Spørgsmaal om Fattigforsørgelse, men et Spørgsmaal om Alderdomsforsørgelse. Derfor er der ganske rigtigt Føje til at se lidt paa de vedkommendes Forhold. Jeg ved ikke, at man nogen Sinde har spurgt om, hvortil de vedkommende vilde bruge deres Indfødsret — i saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem — men nu kommer Forholdet ganske naturligt til at staa saaledes, at man i visse Tilfælde kan komme til at spørge: Er det for at faa Alderdomsforsørgelse, at der søges om Indfødsret? Jeg vender her tilbage til en Bemærkning, jeg gjorde før. Sæt, at en Mand har opholdt sig her i 40 Aar og ikke brudt sig det mindste om at slutte sig nærmere til Landet eller om at faa Indfødsret, skønt han kunde have faaet det for længe siden, men nu, fordi han opdager, at der er den Fordel ved Indfødsret, at den giver Udgang til

Alderdomsforsørgelse, pludselig faar Interesse for at blive danske Statsborger. I et saadant Tilfælde er der dog en lille Smule Føje til at se paa, om Betingelserne ere til Stede, om der er en vis Selvstændighed til Stede. — Hvad angaar de 18 Personer, der er Tale om at genoptage paa Lovforslaget, er det klart, at da de stode paa Regeringsforslaget, er Ministerens Stilling dermed given. Det følger af sig selv, at jeg kan ikke vægre mig ved at modtage det Forslag, som jeg oprindelig selv har stillet — det kan ikke falde mig ind — men vil man spørge mig, om jeg anser det for heldigt og hensigtsmæssigt for Lovforslagets Gennemførelse at genoptage disse 18 Personer, saa siger jeg: Nej, over for det andet Ting er det ikke heldigt. Den ærede Ordfører maa ikke miskende, at naar Landstinget har indtaget en noget anden Stilling, markeret et noget andet Princip over for Lovforslaget, end det tidligere har gjort, saa har Landstinget nogen Føje til at sige: For at faa dette fast maa vi stille nogle Vædringsforslag og have nogle Afstemninger. De Vædringsforslag, der ere stillede, ere jo meget lidt vidtgaaende, og jeg har nogen Grund til at tro, at der har været en Tendens til at gaa langt videre, men at man har modstaaet denne Tendens. Derfor tror jeg, at vil man gennemføre Lovforslaget — og vi ere jo allerede langt henne i Samlingen — vilde det være heldigt, om Folketinget vilde vedtage Lovforslaget saaledes, som det er kommet fra Landstinget, og da dette for de allerfleste af de omtalte Personers Vedkommende kun betegner en Udsættelse, kan jeg ikke se, at man kan være særlig betænkelig derved. Den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (D. Scavenius) mente, at det vilde være heldigt at komme til Ende med de Forhandlinger, der føres med Sverige og for øvrigt ogsaa med Norge. Man skal imidlertid ikke tillægge disse Forhandlinger alt for stor Vægt. Deres Tilendebringelse vil for os kunne have den Betydning, at vi komme ind paa samme Regler med Hensyn til Statsborgerret, som man har i andre Lande, og at man kommer bort fra det nuværende Princip om Fødestedet og ind paa Principper, som i andre Retninger kunne være heldige, men om det i andre Retninger vil være af større Betydning, kan være mere tvivlsomt. Man maa nemlig ikke miskende, at hos os er Indfødsret adfælt meget bestemt fra Næringsret og Udøvelse af andre Rettigheder her i Landet, f. Eks. fast Ejendoms Erhvervelse, hvortil man adskillige andre Steder skal have særlig Tilladelse. Men særlig er der en Adskillelse for Næringsrettens Ved-